

ประวัติการชั่งตวงวัดของประเทศไทย

สำนักชั่งตวงวัด

เดิมทีเดิยวในประเทศไทยใช้วิธีชั่งตวงวัดกันหลายอย่าง ของไทยเองบ้าง ของจีนบ้าง ของฝรั่งบ้าง ต่างว่าเห็นสะดวกหรือเหมาะสมอย่างไรก็ใช้อย่างนั้น นอกจากนี้ในอย่างหนึ่ง ๆ ก็มีพิกัตอัตราไม่แน่นอน การใช้วิธีชั่งตวงวัด ซึ่งต่างพิกัตอัตรากันนี้เป็นเครื่องขัดขวางความเจริญในการค้าขาย อีกทั้งเมืองไทยขณะนั้นยังไม่มีกฎหมายควบคุมแต่อย่างใด เกิดความยุ่งยากในเรื่องการซื้อขายข้าวเปลือก ข้าวสาร เพราะเป็นอาหารประจำวันรวมทั้งการค้าขายสินค้าอื่น ๆ ก็เจริญมากขึ้นมีการค้าระหว่างหัวเมืองและกับต่างประเทศ ฉะนั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงมีพระราชปรารภที่จะวางระเบียบการชั่งตวงวัดของประเทศขึ้นให้เป็นหลักฐาน ด้วยงานชั่งตวงวัดเป็นเรื่องของการค้าขาย จึงตกเป็นหน้าที่ของกระทรวงเกษตราธิการที่จะวางระเบียบในเรื่องนี้ เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีซึ่งเป็นเสนาบดีว่าการกระทรวงเกษตราธิการได้คิดที่จะใช้วิธีมาตราเมตริก เมื่อปี พ.ศ. 2440 แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ต่อมาในปี พ.ศ. 2443 สมัยเจ้าพระยาเทเวศน์วงศ์วิวัฒน์เป็นเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ ได้ยกกราងพระราชบัญญัติอัตราถังและทะนาน ร.ศ. 119 (พ.ศ. 2444) ซึ่งเป็นเอาเฉพาะการตวงขึ้นมาพิจารณาเพราะเหตุว่าประเทศสยามมีสินค้าข้าวที่จะต้องตวงซื้อตวงขายเป็นสินค้าสำคัญ ขึ้นทุลเกล้าฯ ถวาย ในครั้งนั้นสภาเสนาบดีได้ประชุมกันพิจารณาเห็นว่า เมื่อจะแก้ไขแล้วก็ควรจะได้รับการชั่งและการวัดเข้าไว้ด้วย ในการพิจารณาคั้งนี้ท่านเจ้าพระยาอภัยราชา (M. Rolin Jacques) ที่ปรึกษาราชการแผ่นดินกับนายชเลสเซอร์ที่ปรึกษากฎหมาย ได้เสนอให้ใช้วิธีเมตริกและได้แก้ไขร่างพระราชบัญญัติวัดตวงและชั่ง ร.ศ. 119 ขึ้นใหม่ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงโปรดให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นในปี พ.ศ. 2445 เพื่อพิจารณาว่าประเทศไทยควรจะใช้วิธีชั่งตวงวัดใดเป็นมาตรฐานเดิยวกันจึงจะเหมาะสม คณะกรรมการที่ทรงแต่งตั้งขึ้นได้ทำรายงานทุลเกล้าฯ ถวาย เมื่อปี พ.ศ. 2448 ว่าควรใช้วิธีเมตริก แต่กระนั้นร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวก็ไม่ได้มีผลบังคับใช้แต่อย่างใด เรื่องจะจัดไปอีกคราวหนึ่งจนถึง พ.ศ. 2452 กระทรวงเกษตราธิการซึ่งในขณะนั้นเจ้าพระยาวงศาานุประพันธ์เสนาบดีเป็นเสนาบดีกระทรวง ได้ทำการติดต่อกับสำนักชั่งตวงวัดระหว่างประเทศเพื่อขอเข้าเป็นสมาชิกพร้อมกันนั้นก็ได้ทำหนังสือกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ว่าเห็นควรที่ประเทศสยามจะเข้าร่วมสัญญาสากลชั่งตวงวัดในวิธีเมตริกในปี พ.ศ. 2452 ในปีเดิยวกัน ในการนี้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย เสนาบดีกระทรวงพระคลังและเสนาบดีกระทรวงนครบาล ประชุมปรึกษา

กันทำความเข้าใจในเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง ที่ประชุมทูลเกล้าฯ ถวายรายงานความเห็นเมื่อ พ.ศ.2454 ว่าประเทศไทยเราควรเข้าเป็นสมาชิกเพื่อรับเอาวิธีเมตริกมาใช้ ทั้งนี้เพื่อให้ระบบชั่งตวงวัดของประเทศสอดคล้องต้องกันกับประเทศอนารยะทั้งหลายรวมทั้งสภาพการติดต่อค้าขายของภูมิภาคและของโลกและได้ทรงพิจารณาเห็นชอบด้วย กระทรวงเกษตรราธิการในสมัยสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์เป็นเสนาบดีกระทรวง จึงได้แจ้งความจำนงไปยังรัฐบาลฝรั่งเศสเพื่อขอเข้าเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาเมตริก (The International Metric Convention) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ถูกก่อตั้งด้วยความร่วมมือของ 17 ประเทศก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1875 พร้อมกับจัดตั้งหน่วยงานรองลงมาเพื่อปฏิบัติงานอีก 3 หน่วยงานได้แก่ General Conference on Weights and Measures; (CGPM), คณะกรรมการชั่งตวงวัดระหว่างประเทศ (International Committee on Weights and Measures; CIPM) และสำนักงานชั่งตวงวัดระหว่างประเทศ (Bureau International des Poids et Mesures; BIPM)) ที่ประเทศฝรั่งเศส ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาเมตริกและรับเอาวิธีเมตริกมาเป็นหลักการชั่งตวงวัดของประเทศเมื่อ พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) เป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. 2543 โดยสำนักชั่งตวงวัด กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ตั้งงบประมาณประจำปีเพื่อจ่ายค่าสมาชิกประจำปีให้กับ BIPM

ต่อมาเมื่อตั้งสภาเผยแพร่พาณิชย์และกระทรวงพาณิชย์ขึ้นก็โอนงานชั่งตวงวัด มาขึ้นกับสภาเผยแพร่พาณิชย์เมื่อ พ.ศ.2463 แล้วจึงได้มีพระบรมราชโองการประกาศให้ตราพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัดขึ้นใช้เป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2466 (วารสารกรมทะเบียนการค้า ฉบับที่พิเศษ เนื่องในโอกาสคล้ายวันสถาปนากรมทะเบียนการค้าครบรอบ 55 ปี, 16 มกราคม 2522) ในการตราพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พระพุทธศักราช 2466 ได้ทรงมีพระราชปรารภไว้ในเบื้องต้น ดังนี้

"พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริเห็นว่า พระราชอาณาจักรสยามในเวลานี้ยังไม่มีวิธีชั่งตวงวัดเป็นสมานรูป ซึ่งกำหนดเป็นแบบมาตราและบัญญัติเป็นกฎหมาย สมควรจะมีวิธีเช่นที่กล่าวนี้ขึ้น

อนึ่ง วิธีชั่งตวงวัดของประเทศสยามนั้น ควรอนุโลมตามวิธีแห่งนานาประเทศสุดแต่จะสมกับความประสงค์ภายในพระราชอาณาจักร และวิธีเมตริกนั้นปรากฏว่าได้ใช้กันไพศาลแล้ว

จึงมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า วิธีชั่งตวงวัด ของประเทศสยามนั้น ให้เป็นวิธีเมตริก กับให้รวมจำนวนหน่วยที่เป็นประเพณีบางอย่างซึ่งได้ดัดแปลงเข้าหาวิธีเมตริกนั้นแล้วเพิ่มขึ้นชั่วคราวที่จำเป็นยังจะต้องใช้ เพื่อประสพความประสงค์ของภูมิประเทศ"

พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พระพุทธศักราช 2466 มีผลบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2466 โดยมอบหมายให้เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์เป็นเจ้าหน้าที่จัดการทั้งปวงตามพระราชบัญญัตินี้ ต่อมาภายหลังที่ได้มีประกาศพระบรมราชโองการตั้งกรมทะเบียนการค้าขึ้น

ในกระทรวงพาณิชย์เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2466 แล้ว ในปีถัดมาเมื่อวันที่ 13 กันยายน พุทธศักราช 2467 จึงได้มีการประกาศกฎหมายที่ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตราซึ่ง ตวงวัด พ.ศ. 2466 ขึ้นเป็นฉบับแรก โดยได้กำหนดให้จัดตั้งสำนักงานกลางขึ้นในกระทรวง พณิชย์และให้อยู่ในความบังคับบัญชาของอธิบดีกรมทะเบียนการค้า การบริหารงานซึ่งตวงวัด จึงสังกัดอยู่ในกรมทะเบียนการค้ามาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

แต่กระนั้นบางในรายงานก็ได้กล่าวถึงการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัดว่า ได้มีการยืดระยะเวลาการบังคับใช้ออกไปอีก 5 ปีบ้างหรือ 10 ปีบ้างทั้งนี้ก็เพื่อเว้นช่วงระยะเวลา ดังกล่าวเพื่อทำความเข้าใจตลอดจนเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจกับประชาชนก่อน

พระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัดที่ประกาศใช้ในครั้งแรกนี้ได้เปลี่ยนแปลงประเพณีการ ซึ่งตวงวัดของคนไทยที่เคยใช้ติดต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน มีบทเฉพาะกาลอนุญาตให้ใช้วิธี ประเพณีตามที่เคยใช้อยู่ต่อไปอีกได้โดยไม่ผิดกฎหมายอีกกระยะหนึ่ง เว้นเสียแต่ผู้ใดมีความ ประสงค์ที่จะใช้วิธีซึ่งตวงวัด หรือเครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ตามพระราชบัญญัติที่ตั้งขึ้น ก่อนก็จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายให้ถูกต้อง กรมทะเบียนการค้าซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการ บริหารให้เป็นไปตามความประสงค์ของกฎหมายจำเป็นต้องรีบดำเนินการโดยมิให้ กระทบกระเทือนถึงความเดือดร้อนของประชาชนด้วย ภายหลังที่ได้จัดตั้งสำนักงานกลาง มาตราซึ่งตวงวัดขึ้นแล้ว ได้รับสมัครรับข้าราชการ และทำการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีความรู้ งานซึ่งตวงวัด ซึ่งเป็นของใหม่เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นผู้สอบมาตรา นายตรวจมาตราซึ่งตวงวัด และนายทะเบียน ปฏิบัติงานทั้งในสำนักงานกลางและออกปฏิบัติงานในท้องที่ต่างๆ เพื่อ แนะนำชี้แจงให้ประชาชนเข้าใจวิธีการซึ่งตวงวัดตามกฎหมายที่ออกมาใหม่ ซึ่งรวมไปถึงการ จัดซื้อแบบมาตราซึ่งตวงวัด การจัดทำเอกสารเผยแพร่แจกจ่ายประชาชนให้มีความรู้ความ เข้าใจ

ในระยะนั้นเจ้าหน้าที่จะต้องเดินทางรอนแรมออกไปแนะนำชี้แจงแก่พ่อค้าประชาชน ทุกท้องที่ทั่วประเทศไทย นับว่าได้รับความลำบากกันมิใช่น้อยเนื่องจากบ้านเมืองยังไม่เจริญ การคมนาคมก็ไม่สะดวกเหมือนในปัจจุบัน การประชาสัมพันธ์ก็กระทำได้ยากต้องใช้ติด ประกาศตามย่านชุมชนชุมชนที่ว่าการอำเภอ และตามวัด เพราะวิทยุกระจายเสียงก็ยังไม่ มีแพร่หลาย

สำหรับทางด้านส่วนราชการต่างๆ ก็ได้ขอความร่วมมือให้ใช้วิธีซึ่งตวงวัดให้ถูกต้อง ตามกฎหมาย เพื่อเป็นการชักนำประชาชนให้เข้าใจและปฏิบัติตามด้วย เช่น การเรียกหน่วย ความยาวของทางรถไฟ ถนนหนทาง คูคลองต่างๆ เรียกเป็นจำนวนกิโลเมตร หรือในการออก โฉนดที่ดินที่ยังคงใช้มาตราประเพณีสำหรับพื้นที่ดิน ไร่นา เป็นไร่ งาน เส้น วา ศอก ก็ให้เทียบ เข้าหาวิธีเมตริกตามที่กำหนดไว้ในอัตราเทียบกฎหมาย

ปัญหาที่สำคัญก็คือกฎหมายบังคับใช้แล้ว แต่เครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ที่ถูกต้องตามกฎหมายยังไม่แพร่หลายมากนัก เนื่องจากเครื่องชั่งตวงวัดที่ผลิตได้ภายในประเทศมีเฉพาะเครื่องตวงบางชนิด เช่น สัตหหลวง (20 ลิตร) ทะน่าน (1 ลิตร) และเครื่องวัดความยาวบางชนิด เช่น ไม้วา ไม้เมตร เท่านั้น ส่วนเครื่องชั่งยังไม่มีผู้ใดผลิตขึ้นจำหน่ายเลยต้องสั่งเข้ามาจากต่างประเทศ ครั้งแรกมีผู้สั่งเครื่องชั่งชนิดที่ 3 (การแบ่งเครื่องชั่งตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ.2466) ที่มีลักษณะเป็นแบบชั่งจีนแต่คันชั่งเป็นเหล็ก แล้วต่อมาก็มีผู้ผลิตเครื่องชั่งจีนขึ้นโดยใช้ไม้แก้ไขตัดแปลงให้มีลักษณะถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนด สำหรับเครื่องชั่งชนิดอื่นๆ ยังคงสั่งเข้ามาจากต่างประเทศทั้งสิ้น เช่น เครื่องชั่งทอง เครื่องชั่งเพชรพลอย เครื่องชั่งยา เครื่องชั่งที่ชั่งน้ำหนักมากๆที่ใช้ตามโรงสี โรงงานอุตสาหกรรม เพราะยังไม่มีผู้ผลิตขึ้นสำหรับการค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าของประชาชนทั่วไปยังคงเป็นไปตามปกติ ส่วนใหญ่เป็นผลิตผลทางการเกษตร นิยมใช้วิธีตวงเกือบทั้งสิ้น ส่วนผลไม้ก็ใช้วิธีนับจำนวนหรือชั่งเหมือนกัน

จนเวลาได้ล่วงเลยมาเกือบ 10 ปี ประชาชนเข้าใจวิธีการชั่งตวงวัดตามกฎหมายกันเป็นส่วนมากแล้ว และมีผู้สั่ง ผู้ทำ ผู้ขาย ผู้ซ่อมเครื่องชั่งตวงวัดได้เริ่มขออาชญาบัตร เพื่อประกอบธุรกิจเป็นการสนับสนุนการใช้เครื่องชั่งตวงวัดพอสมควรแล้ว กรมทะเบียนการค้าจึงได้เสนอกระทรวงพาณิชย์ดำเนินการออกประกาศพระราชกฤษฎีกาบังคับใช้วิธีมาตราชั่งตวงวัดและจำนวนหน่วยกับเครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ตามพระราชบัญญัติ พระพุทธศักราช 2466 ขึ้นเป็นครั้งแรกในเขตกรุงเทพฯ มณฑลราชบุรี มณฑลปราจีนบุรี เมื่อวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2475 และภายหลังต่อมาก็ได้ขยายเขตการบังคับใช้กฎหมายโดยออกเป็นพระราชกฤษฎีกาอีกหลายคราวด้วยกันจนครบทุกจังหวัดทั่วราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2479 รวมเวลาที่กรมทะเบียนการค้าได้ดำเนินการเผยแพร่การเปลี่ยนแปลงวิธีการชั่งตวงวัดตามประเพณีที่ใช้กันอยู่ตามประเพณีท้องถิ่นต่างๆให้มาใช้วิธีตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด และเตรียมการบริหารงานอยู่เป็นเวลาถึง 13 ปีเศษ

เมื่อได้มีประกาศพระราชกฤษฎีกาบังคับใช้กฎหมายชั่งตวงวัดแล้วนั้นในปีเดียวกันก็ได้จัดตั้งสำนักงานสาขามาตราชั่งตวงวัดขึ้นในภาคใต้ก่อนที่จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2479 และรุ่งขึ้นอีกหนึ่งปีจึงได้จัดตั้งสำนักงานสาขามาตราชั่งตวงวัดขึ้นทางภาคเหนือที่จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2480 ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้จัดตั้งขึ้นที่จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2482 ทั้งนี้เพื่อช่วยควบคุมการบริหารงานชั่งตวงวัดในส่วนภูมิภาคให้เรียบร้อย สำหรับในส่วนกลางก็ได้จัดการปรับปรุงงานเพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ สั่งแบบมาตราเครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด และเครื่องมือเครื่องใช้สำหรับการปฏิบัติงานจากต่างประเทศให้เพียงพอแก่ความจำเป็น

สำหรับการจัดตั้งสำนักงานสาขามาตราชั่งตวงวัดในส่วนภูมิภาคได้วันระยะไปหลายปี กรมทะเบียนการค้าจึงได้ดำเนินการจัดตั้งสำนักงานสาขามาตราชั่งตวงวัดเพิ่มขึ้นอีกก็คือ

จังหวัดอุดรธานี จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดนครปฐม จังหวัดชลบุรี จังหวัดนครศรีธรรมราช
จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดชุมพร จังหวัดสระบุรี
จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดขอนแก่น รวมสำนักงานสาขาซึ่งตั้งวงวัดในส่วนภูมิภาคที่ได้
ตั้งขึ้นแล้วก่อนหน้านี้ 3 แห่งรวมกันเป็นทั้งหมด 15 แห่งด้วยกัน

หลังจากได้ตราพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตั้งวงวัด พระพุทธศักราช 2466 ในระยะเวลา
ต่อมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตั้งวงวัด พระพุทธศักราช 2466 อีกรวม 4
ครั้งด้วยกัน ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(1) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งตั้งวงวัด แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2476 แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
เรื่องคำจำกัดความของจำนวนหน่วย

(2) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งตั้งวงวัด แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2477 แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
เรื่องการให้เงินสินบนแก่ผู้จับ ผู้นำจับ หรือนำความมาแจ้งต่อเจ้าพนักงานเมื่อมีผู้กระทำ
ความผิดขึ้น

(3) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 171 ลงวันที่ 30 มิถุนายน พุทธศักราช 2515 แก้ไข
เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องของสินค้าหีบห่อ โดยเพิ่มเติมคำจำกัดความของคำว่า “สินค้าหีบห่อ” และ
“บรรจุ” เพิ่มเติมอำนาจของรัฐมนตรีให้มีอำนาจกำหนดวิธีการซื้อขายสินค้า กำหนดวิธีการ
แสดงปริมาณของสินค้าหีบห่อและกำหนดขนาดการบรรจุของสินค้าหีบห่อ รวมทั้งกำหนด
อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการควบคุมสินค้าหีบห่อ และกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมายใน
เรื่องเกี่ยวกับสินค้าหีบห่ออีกด้วย

(4) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งตั้งวงวัด (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2526 แก้ไขโดยการเพิ่มโทษแก่
ผู้กระทำความผิดในเรื่องเครื่องชั่ง เครื่องตวง และเครื่องวัด รวมทั้งการกระทำความผิดในเรื่อง
สินค้าหีบห่อให้สูงขึ้น

ส่วนกฎกระทรวงที่ออกตามกฎหมายนั้น ปรากฏว่าได้มีการออกบังคับใช้รวมทั้งสิ้น 8
ฉบับด้วยกัน

ในวันที่ 16 มกราคม ปี พ.ศ. 2538 กองซึ่งตั้งวงวัด กรมทะเบียนการค้าในนามของ
ประเทศได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกกับ OIML (International Organization of Legal Metrology)
ประเภทสมาชิกสมทบ (Corresponding Member) ซึ่งเป็นองค์กรที่ได้รับความน่าเชื่อถือในด้าน
งานซึ่งตั้งวงวัดในเชิงพาณิชย์ (Legal Metrology) เป็นอย่างสูง จนถึงกระทั่งปัจจุบัน

กองซึ่งตั้งวงวัด กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติซึ่ง
ตั้งวงวัด พ.ศ. ต่อรัฐสภาแห่งประเทศเพื่อพิจารณา และร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ผ่าน
การพิจารณาที่ประชุมแห่งสภาทั้งสองคือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยมีมติเห็นชอบร่าง

ดังกล่าวเมื่อวันศุกร์ที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 ตามมาตรา 175 (3) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และได้นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย และทรงลงพระปรมาภิไธยเมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2542 และมีผลบังคับใช้หลังจากประกาศในพระราชกฤษฎีกา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 116 ตอนที่ 29ก วันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2542 เป็นเวลา 180 วัน ตามความในมาตรา 93 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

งานด้านซึ่งตวงวัดนับเป็นงานที่เป็นพื้นฐานและรากฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมงานหนึ่งที่ไม่อาจมองข้ามไปได้ เนื่องจากหากประเทศใดที่มีระบบงานซึ่งตวงวัดไม่เข้มแข็งแล้วก็เป็นที่ยากที่ประเทศนั้นสามารถรักษาผลประโยชน์ของประเทศตนเองได้ในเวทีการค้าขายและอุตสาหกรรมของโลก ตลอดจนการถ่ายทอดเทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม งานด้านการแพทย์สาธารณสุข เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันผู้ผลิตสินค้าในภาคอุตสาหกรรมเริ่มได้รับผลกระทบจากการกีดกันทางการค้าในรูปแบบของต้องเป็นไปตามข้อกำหนดตาม ISO มากขึ้น ซึ่งงานซึ่งตวงวัดก็เป็นเรื่องหนึ่งในข้อกำหนดดังกล่าวด้วยเช่นกัน